

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupeného JUDr. Petrem Pasternakem, advokátem se sídlem Na Kocínce 1, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2009, čj. S-MHMP 612392/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, čj. 10 A 21/2010 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne ze dne 2. 12. 2009, čj. S-MHMP 612392/2009, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, Odbor vnitřních věcí, ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. MCP6 035132/2009, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o vydání osvědčení o státním občanství České republiky podle § 20 a § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 6. 4. 2011, čj. 10 A 21/2010 - 56, zamítl.

3. Městský soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgány vedly řízení o vydání osvědčení o státním občanství České republiky, aniž by o něj žalobce skutečně požádal. Soud přitom odkázal na podání žalobce ze dne 13. 2. 2008 učiněné na Generálním konzulátu České republiky v Los Angeles, které nese nadpis „*Žádost a dotazník ke zjištění státního občanství České republiky a vydání osvědčení o státním občanství České republiky*“. Pokud žalobce požadoval, aby mu bylo v jeho občanském průkazu vyznačeno uzavření sňatku, musel k tomu předložit český oddací list. Jelikož žalobce uzavřel sňatek na území USA, musel požádat o zápis do zvláštní matriky dle § 42 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o matrikách“). K takové žádosti přitom dle § 43 odst. 1 tohoto zákona musí být připojen mimo jiné doklad o státním občanství České republiky. Městský soud proto uvedl, že prvotním záměrem žalobce bylo zaznamenání sňatku, ale k tomu bylo nejprve potřeba, aby si žalobce obstaral osvědčení o státním občanství České republiky. V postupu správních orgánů tedy soud neshledal žádné pochybení.

4. Podle městského soudu nebylo pochyb o tom, že se žalobce ke dni vzniku samostatné České republiky stal jejím občanem. Soud však přitakal správním orgánům, že pokud žalobce ke dni 15. 12. 1994 na vlastní žádost a bez souvislosti s uzavřením manželství či narozením nabyl státní občanství Kanady, pozbyl tímto dnem státní občanství České republiky v souladu s § 17 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky. Naplnění podmínek tohoto ustanovení navíc žalobce nezpochybňoval. Na závěru o pozbytí občanství České republiky přitom podle městského soudu nemohl nic změnit ani poukaz žalobce na zákon č. 193/1999 Sb., o státním občanství některých bývalých československých státních občanů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 193/1999 Sb.“), který v té době nebyl součástí právního řádu. V posuzované věci nebyla podstatná ani skutečnost, že žalobce podal žádost o kanadské státní občanství již v roce 1989, neboť § 17 zákona o státním občanství váže pozbytí občanství výlučně na okamžik nabytí cizího státního občanství. Městský soud podotkl, že žalobce se stal kanadským státním občanem teprve složením státoobčanského slibu před příslušnými kanadskými orgány, přičemž tak učinil až v roce 1994. Ve vztahu k interpretaci předmětného ustanovení soud citoval závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 11. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 5/95.

5. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že v případě žalobce mělo být postupováno podle zákona č. 193/1999 Sb., a že mu proto mělo být občanství České republiky zachováno. Soud konstatoval, že podle tohoto zákona nedochází k nabytí státního občanství automaticky, nýbrž je k tomu potřeba učinit prohlášení. Žalobce přitom v průběhu řízení netvrdil, že by prohlášení učinil. Nadto soud přisvědčil správním orgánům, že žalobce stejně není k prohlášení oprávněn, neboť se na něj tento zákon nevztahuje. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 193/1999 Sb. se totiž tento zákon týká fyzických osob, které pozbyly státní občanství v období od 25. února 1948 do 28. března 1990, přičemž žalobce nabyl kanadské státní občanství až v roce 1994. Městský soud v této souvislosti odmítl názor žalobce, že ze smyslu a účelu daného zákona lze dovodit možnost jeho aplikace i v případě, kdy žalobce v rozhodné době podal žádost o kanadské státní občanství. Z důvodové zprávy k návrhu tohoto zákona totiž městskému soudu vyplynulo, že konec rozhodného období byl stanoven na základě zcela jasného záměru zákonodárce daným dnem nabyl účinnosti zákon č. 88/1990 Sb., kterým se mění a doplňují předpisy o

nabývání a pozbývání československého státního občanství (dále jen „zákon č. 88/1990 Sb.“). Ten byl prvním rehabilitačním zákonem na tomto úseku a stanovil i možnost udělení či zachování státního občanství České republiky. Zákonodárce vycházel z předpokladu, že po účinnosti tohoto zákona již nemohlo dojít k situaci, kdy by osoba pozbyla státního občanství České republiky za okolností, které by bylo možno kvalifikovat jako křivdu nebo nespravedlnost. Žalobce se v roce 1994 mohl svobodně rozhodnout, zda přijme kanadské státní občanství nebo si ponechá občanství české. Jeho situace byla odlišná od osob, které musely takové rozhodnutí učinit před rokem 1990. V té době se totiž nemohly spolehnout na to, že jim československé státní orgány v zahraničí poskytnou pomoc.

6. Podle názoru městského soudu se žalobce nemůže dovolávat toho, že mu byl v roce 1997, kdy již podle správních orgánů nebyl státním občanem České republiky, vydán cestovní doklad. Soud zdůraznil, že cestovní pas byl vyhotoven na základě písemného čestného prohlášení žalobce, že po 1. 1. 1993 nenabyl na vlastní žádost cizí státní občanství, a dle kterého má kanadské občanství od roku 1992. Cestovní doklad byl tedy vydán na základě nepravdivých údajů poskytnutých přímo žalobcem. Městský soud byl přitom přesvědčen, že čestné prohlášení bylo podkladem pro jeho vydání, přestože bylo datováno až ke dni 16. 7. 1997. Vzal totiž v úvahu skutečnost, že je opatřeno razítkem, podle kterého bylo Policii České republiky jako orgánu příslušnému k vydání cestovního dokladu doručeno již dne 16. 6. 1997, kdy byl žalobci vydán cestovní pas. Podle městského soudu je proto zřejmé, že datum uvedené v prohlášení je pouze chybou v psaní.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu v rozsahu výroku I. kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

8. Stěžovatel předně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí městského soudu. „*Nedostatek a nesrozumitelnost důvodů*“ spatřil v tom, že městský soud „*na jedné straně... uvádí, že požadavkem žalobce bylo pouze zaznamenání uzavření sňatku do platného občanského průkazu žalobce, na druhé straně tvrdí, že pro vyznačení uzavřeného sňatku bylo nejprve zapotřebí obstarat osvědčení o státním občanství ČR.*“ Toto tvrzení se stěžovateli jevilo nesrozumitelným „*ve světle skutečnosti, že žadatel pouze žádal o výměnu platného občanského průkazu osvědčujícího občanství České republiky za nový, zaznamenávající uzavření sňatku žalobce.*“

9. Podle názoru stěžovatele chybí v rozhodnutí městského soudu, „*na základě jaké důkazní skutečnosti*“ dospěl k závěrům, že se stěžovatel mohl v roce 1994 svobodně rozhodnout, zda přijme kanadské státní občanství nebo si ponechá české občanství, a že je jeho situace odlišná od osob, který musely takové rozhodnutí učinit před rokem 1990. Vyslovil, že nemožnost spolehnout se na pomoc československých státních orgánů nenutila osoby vzdávat se československého občanství, neboť ve většině států poskytujících azyl nic nebránilo dvojímu občanství. Jejich rozhodnutí tedy bylo „*přesně tak svobodné, jako to soud 1. stupně v této své argumentaci podsouvá žalobci.*“ Stěžovatel poznamenal, že v dubnu roku 1989 odešel ilegálně do Rakouska, po obdržení povolení odjel na konci téhož roku do Kanady, kde požádal o kanadské státní občanství. V této souvislosti podotkl, že „*(j)estli si soud 1. stupně vážně myslí, že v té době bylo jisté..., že se komunistický systém*

definitivně zhroutí, nelze než s takovým názorem jednoznačně nesouhlasit.“ Dále stěžovatel ujistil soud, že pozice uprchlíků ze socialistického Československa i jejich rodinných příslušníků, kteří zde zůstali, nebyla ani do konce roku 1989 idylická. Získaný imigrační statut a následně vzniklé právo na státní občanství příslušné země pak bylo podle stěžovatele určitou rehabilitací za útrapy spojené s odchodem z Československa. Považoval proto za „*přirozené, že se této ‚odměny‘ málokdo zřekl, zcela nezávisle na tom, kdy k tomu došlo.*“ Uvedené přitom podle jeho názoru platí i v jeho případě. V návaznosti na to vyslovil, že „*úvahy soudu o jeho svobodném rozhodování v tomto směru jsou zcela mimo realitu*.“

10. Ve vztahu k čestnému prohlášení stěžovatel podotkl, že mu zjevně nebyl znám důsledek uvedení data získání občanství Kanady ani „*rozdílný význam roku získání cizího státního občanství*“. Zdůraznil, že „*pokud by chtěl, jak soudí soud, skutečně klamat české orgány, pravděpodobně by neuvedl skutečnost získání cizího státního občanství vůbec.*“ Dále nesouhlasil s hodnocením městského soudu, který „*suverénně smet*[*l*] *ze stolu*“ zásadní skutečnost, že prohlášení je datováno měsíc po vydání předmětného cestovního dokladu s tím, že se jedná o písařskou chybu. Z takového názoru soudu totiž podle stěžovatele vyplývá, že se „*orgány státní správy ČR v datech mohou mýlit[,] jak chtějí[,] a v jejich případě je to jenom písařská chyba, občané se ovšem v datu mýlit nesmějí*.“ Městskému soudu pak také vytkl, že zcela opomněl skutečnost, že stěžovatel měl v té době platný občanský průkaz, tudíž neměl žádný důvod k manipulacím s vydáním cestovního dokladu.

11. K otázce aplikace zákona č. 193/1999 Sb. stěžovatel konstatoval, že „*si je samozřejmě vědom ustanovení zákona, argumentuje však svým právem na jeho výkladové použití pro posouzení jeho situace.*“ Přitom zdůraznil, že „*žádné prohlášení podle jakéhokoliv zákona neměl důvod vydávat, vzhledem k tomu, že ať už jeho podání je označeno jakkoliv, jeho záměrem bylo pouze vydání nového občanského průkazu s vyznačením uzavření manželství výměnou za platný občanský průkaz, jehož byl v té době držitelem.*“

12. Jestliže soud označil datum 28. března 1990 za časový milník, po kterém již nemohlo dojít ke křivdám nebo nespravedlnostem v souvislosti se získáním státního občanství České republiky, podle stěžovatele se jedná pouze o „*fikci soudu*“, neboť toto datum takový význam nemá. Účelem zákona č. 88/1990 Sb. totiž podle jeho názoru bylo, aby „*co nej[j]ednodušším způsobem umožnil všem původně československým občanům zůstat československými státními občany pouze na základě písemného sdělení ústřednímu orgánu státní správy*“, přičemž hlavním účelem zákona č. 193/1999 Sb. bylo „*prodloužení této lhůty do 29. července 2004 a pak dále prakticky neomezeně.*“ Datum 28. března 1990 je tedy pouze datem vydání zákona č. 88/1990 Sb. a „*nemělo žádný... význam pro použití v zákoně č. 193/1999 Sb.*“ Podle stěžovatele se tak jednalo „*pouze o snahu zákonodárce prodloužit období jednoduššího nabytí státního občanství ČR na delší období a přirozeně pro to bylo nutné navázat na účinnost předchozí právní úpravy.*“

13. Stěžovatel dále vyslovil, že „(*p*)*ro období od 1. 1. 1990 do účinnosti zákona 28. 3. 1990[,] respektive do účinnosti zákona [č.] 40/1993 Sb.[,] to je do dne 1. 1. 1993[,] získávali českoslovenští občané v zahraničí cizí státní občanství za úplně stejných okolnost*[*í*] *jako [stěžovatel]..., přesto však o československé státní občanství nepřišli.*“ Dospěl proto k závěru, že „*právní hodnocení soudu o svobodném rozhodování žalobce v roce 1994 a jeho zásadně*

odlišném obsahu od jeho rozhodování v roce 1992[,] respektive pokud by k němu došlo v období do účinnosti zákona [č.] 40/1993 Sb.[,] to je do 1. 1. 1993[,] je mylné a zavádějící.“ V rozhodnutí městského soudu přitom spatřil snahu „*za každou cenu právně odůvodnit rozhodnutí [založené] pouze na formální interpretaci zákona, což bylo právě to[,] co bylo žalobou napadáno.*“ Jelikož přesné znění zákona nemůže postihnout všechny situace, pro které byl přijat, podle názoru stěžovatele měl být na jeho případ použit „*přiměřeně širší výklad zákona*“.

14. Konečně stěžovatel namítl, že důvody, pro které městský soud žalobu zamítl, nejsou „*pro doložení správnosti tohoto rozhodnutí ani v nejmenším přesvědčivé*“, a že se soud „*nevyrovnal*“ s žalobními námitkami.

IV.

15. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil, že v řízení o zjištění státního občanství a vydání osvědčení o státním občanství České republiky, tj. v řízení podle § 20 a § 24 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, se správní orgány omezují jen na posouzení, zda fyzická osoba nabyla státní občanství České republiky v souladu s právními předpisy účinnými v rozhodné době a zda následně nedošlo k pozbytí tohoto občanství. Správním orgánům tak není přiznána možnost správního uvážení, v jehož rámci by bylo možné z důvodu osobních poměrů žadatele prominout nesplnění některé ze zákonných podmínek. Dále žalovaný vyslovil, že správní řízení nebylo vedeno ve věci prohlášení o nabytí státního občanství České republiky dle § 1 zákona č. 193/1999 Sb., neboť takové prohlášení stěžovatel neučinil a ani netvrdil, že by tak učinil. Argumentace stěžovatele týkající se tohoto zákona se tedy zcela míjí s předmětem správního řízení i řízení před městským soudem. Výklad tohoto zákona provedený stěžovatelem navíc žalovaný považoval za chybný a zčásti nesrozumitelný. Stěžovatel totiž poukázal na úvodní pasáž zákona a zcela přitom opomněl zbývající ustanovení, která jasně stanoví podmínky pro opětovné nabytí občanství České republiky. Zjevné nesplnění podmínek daného zákona přitom nelze překlenout rozšiřujícím výkladem daného zákona.

V.

16. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

17. Kasační stížnost není důvodná.

18. Ke stížní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud v obecné rovině připomíná, že podle jeho ustálené judikatury lze za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná také na

www.nssoud.cz). Za nesrozumitelné je pak také možno označit rozhodnutí vnitřně rozporné, dále rozhodnutí, ze kterého není jednoznačně zřejmé, podle kterých ustanovení a jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, jehož výrok je vnitřně rozporný, příp. nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 10. 4. 2008, čj. 7 Afs 78/2007 - 60 a ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů se pak považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, a dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou, a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky ze dne 8. 12. 2009, čj. 8 Afs 73/2007 - 111 a ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

19. V posuzované věci Nejvyšší správní soud žádnou z výše uvedených vad v rozhodnutí městského soudu neshledal. Ve vztahu k předmětu správního řízení se přitom zcela ztotožnil s úvahou městského soudu, že stěžovatel požadoval vydání osvědčení o státním občanství České republiky proto, aby následně mohlo být jeho manželství zapsáno do zvláštní matriky a poté zaznamenáno v jeho občanském průkazu. Nejvyšší správní soud navíc ze spisového materiálu správních orgánů zjistil, že uvedené skutečnosti mimo jiné vyplývají i z obsahu podání vyhotoveného na Generálním konzulátu České republiky v Los Angeles dne 6. 5. 2008. V jeho záhlaví je totiž pod označením věci uvedeno: „*Žádost o vystavení osvědčení o občanství*“ a „*Žádost o zápis o uzavření manželství*“. Dle textu žádosti přitom stěžovatel zaslal danému úřadu v příloze listiny, které lze považovat za potřebné, resp. vhodné pro zápis manželství do zvláštní matriky. Mezi těmito písemnostmi, které jsou nezbytné pro zápis manželství, chyběl doklad stěžovatele o státním občanství České republiky ve smyslu § 43 odst. 1 písm. b) zákona o matrikách, kterým dle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství může být také osvědčení o státním občanství České republiky. Po označení zasílaných listin stěžovatel požádal o „*postoupení vystaveného osvědčení Zvl. matrice v Brně k vyhotovení oddacího listu.*“ Závěrem uvedl adresu, na kterou mu měly být doručeny „*[matriční] doklad[y] a osvědčení*“. I s ohledem na výše naznačený smysl daného podání Nejvyšší správní soud uzavřel, že se stěžovatel v tomto správním řízení skutečně domáhal vydání osvědčení ve smyslu § 20 odst. 3 a 4 zákona o státním občanství. Pro úplnost podotýká, že tento primární úmysl stěžovatele je patrný i z dalších písemností. Na tomto místě lze pro stručnost odkázat například na podání ze dne 10. 9. 2008, ve kterém stěžovatel správnímu orgánu prvního stupně sdělil: „*V příloze Vám... zasílám chybějící doklady, které podle Vašeho sdělení potřebujete pro vydání osvědčení o státním občanství [Č]eské republiky... Na základě předložených dokumentů proto žádám..., aby bylo přerušené řízení dokončeno vydáním osvědčení o... státním občanství České republiky.*“ V závěru tohoto podání označil adresu, na kterou mělo být „*(v)vydané osvědčení o státním občanství České republiky R. P.*“ zasláno.

20. Nejvyšší správní soud přitakal městskému soudu i v tom, že v případě stěžovatele nemohl být aplikován zákon č. 193/1999 Sb. V souladu s § 1 odst. 1 tohoto zákona mohou fyzické osoby, jejichž okruh je přesně vymezen, nabýt státního občanství České republiky na základě prohlášení. Podle § 4 téhož zákona úřad příslušný k přijetí takového prohlášení

následně ověří, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro podání prohlášení. V případě jejich naplnění vydá dané osobě osvědčení o nabytí státního občanství České republiky, jinak prohlášení odmítne. V projednávané věci stěžovatel ani netvrdil, že by takové prohlášení učinil a naopak se v kasační stížnosti vyslovil v tom smyslu, že k podání prohlášení neměl žádný důvod. Předmětem posuzovaného správního řízení byla žádost stěžovatele o vydání osvědčení o státním občanství České republiky podle § 20 zákona o státním občanství. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že bylo zcela vyloučeno, aby správní orgány ve věci stěžovatele postupovaly podle zákona č. 193/1999 Sb., neboť k ověřování splnění zde stanovených podmínek pro nabytí občanství a k následnému „rozhodnutí" nebyly vůbec oprávněny. Pro zahájení takového správního procesu totiž podle § 1 odst. 1 tohoto zákona platí výhradně dispoziční zásada, dle které nelze takový procesní postup iniciovat bez odpovídajícího procesního úkonu fyzické osoby.

21. V návaznosti na výše uvedené posoudil Nejvyšší správní soud jako bezpředmětné námitky stěžovatele týkající se výkladu ustanovení zákona č. 193/1999 Sb., ve kterém je na základě časového hlediska vymezen okruh fyzických osob oprávněných k nabytí státního občanství České republiky podle tohoto zákona. Pokud totiž správní orgány rozhodovaly o vydání osvědčení o státním občanství podle § 20 zákona o státním občanství, není relevantní otázka, zda stěžovatel splnil podmínky stanovené v § 1 odst. 1 zákona č. 193/1999 Sb. Takový závěr je ostatně zjevný i z kontextu rozhodnutí městského soudu. Zdejší soud tedy pouze nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že ohledně problematiky interpretace zákona č. 93/1999 Sb. se v celém rozsahu ztotožnil s právními názory městského soudu. Pokud stěžovatel v této souvislosti brojil také proti úvaze, že se mohl o svém občanství svobodně rozhodnout, a že jeho situace byla odlišná od osob nucených učinit takové rozhodnutí před rokem 1990, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tato argumentace byla vyslovena pouze *obiter dictum*. V obecné rovině navíc poznamenává, že s ohledem závěry městského soudu se tyto úvahy jeví jako logické, nadto by nemohly být popřeny ani výtkou stěžovatele, že v důsledku útrap spojených s odchodem z Československa se následné „*odměny*" ve formě nového státního občanství zcela přirozeně„*málokdo zřekl.*"

22. Nejvyšší správní soud přitakal městskému soudu, že stěžovateli byl v roce 1997 vydán cestovní doklad na základě jeho čestného prohlášení. Dané prohlášení zjevně nebylo sepsáno dne 16. 7. 1997, nýbrž nejpozději dne 16. 6. 1997. Jestliže stěžovatel napadl tento závěr soudu pro jeho nedostatečné odůvodnění, Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou. Městský soud totiž na tomto místě poukázal na razítko Policie České republiky, dle kterého bylo danému orgánu čestné prohlášení doručeno již dne 16. 6. 1997. Zdejší soud se navíc ztotožnil s úvahou městského soudu, který na základě této skutečnosti uzavřel, že k samotnému sepsání čestného prohlášení muselo dojít dříve, než byla tato listina vůbec doručena Policii České republiky. Pokud stěžovatel z tohoto závěru dovodil, že správní orgány se mohou na rozdíl od občanů mýlit, a že jejich omyl je pak pouze písařskou chybou, Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud naopak spatřil chybu v psaní v datu vyhotovení čestného prohlášení, tedy v datu uvedeném stěžovatelem. Pro úplnost zdejší soud konstatuje, že i ze správního spisu (konkrétně z úředního záznamu správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 9. 2008 a zde přiložených listin) vyplývá, že čestné prohlášení bylo skutečně podkladem pro vydání cestovního dokladu. Ve vztahu k samotnému obsahu čestného prohlášení Nejvyšší správní soud posoudil jako zcela

správný závěr městského soudu, že se stěžovatel nemohl dovolávat skutečnosti vydání cestovního dokladu, neboť k ní došlo na základě nepravdivých údajů. Není přitom relevantní, zda si byl stěžovatel vědom toho, jaký význam měl údaj o roce získání cizího státního občanství, ani zda bylo jeho záměrem oklamat české úřady, a zda měl nějaký důvod k chybnému vyplnění prohlášení. V dané věci je podstatné pouze to, že cestovní doklad byl v roce 1997 stěžovateli vydán na podkladě nesprávného údaje, že stěžovatel po datu 1. 1. 1993 nenabyl na vlastní žádost cizího státního občanství. Ostatně ani městský soud žádným způsobem nehodnotil úmysl stěžovatele při vyplňování čestného prohlášení. Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že nepravdivost informace o datu získání cizího státního občanství stěžovatel nikterak nepopíral.

23. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani stížní námitky, že rozhodnutí městského soudu není přesvědčivé, a že soud opomněl vypořádat žalobní body. Stěžovatel tyto výtky formuloval zcela obecně a neupřesnil, kterými žalobními námitkami se podle jeho názoru soud nezabýval, ani jakou část odůvodnění městského soudu nepovažuje za přesvědčivou. Zdejší soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že žádné takové vady v odůvodnění rozsudku městského soudu nespatřil.

24. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

25. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu dle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu